

El Kavgaları 11

– Bayram KAYA · 13 Haziran 2017

El kavgası; El'e karşı yeni bir El olma; El gibi mal mülk sahibi olmanın kavgasıydı. El dönemi içinde gelişmiş bir süreçti. Nasıl El, ilahi dönem içinde gelişmişse; tagutluk olan El kavgaları da (tagut ta) El dönem içinde ortaya çıkmıştı. Genelde El kavgası El'in, El ile ve El'in kendi inanıcıları arasındaki kavgaydı.

Şu farkla. El'in El olma (tagut olma) iddiası; İlahın El olma kavgası değildi. El'in de ilah olma kavgası değildi. Aksine El, ilaha benzememekle ortaya çıkmıştı. El bambaşka sürecin eşiği olmakla El; ne ilah gibi ortak kararları tanıyordu; ne ilah gibi ortak mülk sahipliğini tanıyordu. Tabii ki oligarşi içinde olan El, imparator olan El tarzları içindeki zıddına dönen süreçleri saymazsak.

Oysa tagut El dönemi içinde gelişmişti. El gibi El'e benzer olmanın kavgalarıydı. Tagutluk tıpkı El'in, ilahlara karşı koyduğu eylem gibi El de kendisi gibi olan diğer El çokluğu karşısında, her hangi bir El eylemine karşı olan, yeni bir El eylemiydi.

Takdirce ve mal, mülk eylemlisi oluşuyla eylemli olana (diğer El'lere) karşı, eylemdi. El toprağı veya El mülkü içindeki kullar arasında da; tek tük te olsa; El'e karşı, El taktikli El eylemleri de başladı. Somut olan güçlü El durumu ile yine somut olan kul hakkına saldırı çelişkilerden kaynaklı her bir beklentilerin kul nezdinde hayale dönüşmesi; El'i de tasarlayan, hayalin soyutluğuna dönüşüyordu.

El taktikli, El eylemleri açık gizli konuşuluyordu. Kuvveden eyleme dönüşmüştü. Eylemler tıpkı ilahi dönem içindeki gibi özyineli-rekürsif- yasa olan eylemlerdi. Ancak bu tarz tekrarlı ya da özyineli olan kromatik (kromozomla ilgili) eylemler; farklı nicelimler üzerine olmakla aynı özyineli eylemler değildi.

Kullar da El gibi olamamaya dayanamazdılar. Kimi kişiler ölçü dışına çıkamıyorsa da yani El gibi olmak istemiyorlarsa da, kimileri de El gibi mal mülk sahibi olup; kendisine hizmet edenleri olsun istiyordu. İnsan neden El gibi olmak istiyordu? Her halde El olmayı kurbağa yaratmak için istiyor değildi.

El gibi mal mülk (emeğinin) sahibi olup, köle olmamak istiyordu. Bunun neresi erdemsizlikti? Bunun neresi tagutluk küfrüydü? Evren de evreni yaratma da varsın El'in olsun. Yeter ki El kararları yanlış ve tartışılır olmakla herhangi bir insan kararı gibi olmasındı. İnsan kendisi gibi olmak istiyordu. Yani ilahi dönemdeki insan gibi insan olmak istiyordu. İşte El'in de razı olmadığı yaklaşım, buydu.

Birinin mal sahibi olmakla yiyip; birinin çalıştığı halde yiyene baktığı süreçte; El'in sahipliği gibi mal, mülk sahibi olmanın; fitne ve fesat olması kaçınılmazdı. Çünkü alçak tepe yükseğine öykünür.

Yüksek tepe de alçak tepeye doğru hüccetle olurken dirençle karşılanırdı. Kimi kişiler El gibi olmak istemekle El'e karşı kulluktan kurtulmanın El gibi olmak istemesiydi. Böyle bir kavga yoksulluktan kurtulmak istemenin, El olma kavgasıydı. El zenginleşmeydi. Kamu ortaklığı yerine kendini ikameydi.

Demek ki El gibi olmak pek olasıydı. Ve dayanılmazdı. Aksi halde El gibi olmak gerçekleşemez bir şey olsaydı; El olma zaten ne ederse etsin insana kendiliğinden kapalı olurdu ve "cıs" olurdu. El'in de insana kızıp tamamı göstermesine civatı söylemesine gerek bile olmazdı. Yani zaten kapalı bir alan varsa El'in cehennemi ve cehennem köprüsünü göstermesine de gerek yoktu.

İnsan dağ gibi olmak istemiyordu. İnsan olamayacağı bir şeyi de, istemiyordu. İnsan çalışması olanı

emeğini istiyordu. Bu da çok olası ve haklı istektir. Ki bu istek karşısında El hemen tehdide başlıyordu. "Mülküm üzerinde çalışmanızla size bağışladığım nimetimi hatırlayın ve ahdime bağlı kalın ve yalnızca Benden korkun"; "Benden korkun, üzerinizdeki nimetimi tamamlayayım" diye korku salıyordu. Meydan okuyordu. El etrafa tehdit ve korku saldığına göre altında bir bit yeniği olmalıydı. Kendi, hak ihlali yapıp malı mülkü üzerine geçirdiği halde mal mülk ihlaline çok kızılıyordu. Çünkü kızdığı mal ihlali kendi malı mülküydü. Kölelerin malı mülkü yoktu ki birbirine hak ihlali yapsındılar. Aksi halde tagutluk "ben filim" demek gibi durup dururken El gibi olma (tagutluk) iddiasında bulunmak, absürt lük olurdu. İnsan; evreni yaratma savında değildi. İnsan evreni yaratan olma iddiasında bulunmuyordu. Böyle bir iddiaya cüreti olmadığı gibi böyle bir iddiaya da herkes gülerdi. El de insan gibi ihtiyaçla inşa olmalıydı ki, insan kendisinin tren olmasını değil de; illa El olmasını söylüyordu. İnsan arı olmasını değil de illa El olmasını istiyordu. Tutup ta tüm bu sayılanları yaratan El olduğu için insanlar El olmak istiyorlar denir ise bu boş sözdür. Konuyu anlayamamaktır.

Zaten El de insanın fizik oluşla kendisine benzemesine değil; kulların mal, mülk sahipliği içinde takdirle olmasına kızılıyordu. Kanun da, söz de benim diyordu. Kulların El olma eylemine karşı; El gibi El olma (mal mülk sahibi olma) iddiasında bulunulmasına kızılıyordu. El, insanın kendisine benzemesine değil insanın kendisi gibi "mal mülk sahibi bir irade kullanıcı olma benzemesine" kızılıyordu. El neden insan psikolojisiyle davranıyordu acaba?

Kulun El olma iddiasına kızılmakla kalınmıyordu. Ve dahi El, zaman mekân içinde var oluşu ile de insana uzak biri de değildi. Aksine El zorunlu olurla insanın içindeydi. Yakın olduğu için onun ne soluyup ne düşündüğünü bilmekle "size şah damarından daha yakınım diyordu".

Ortada El mülküne karşı bir tariz olukla, El mülkünü koruma kaygısı olmasaydı; uzakta olan biri şah damarından daha yakın olduğunu söyleme gereği hissetmezdi. El; "El'in yanında", El olma iddiasında olanlara karşı savaş açıp kavga veriliyordu. El'in yanında kim, niçin olur? Bu nedenle El de insandır. Ve bu nedenle mülkü olan El'in yanında; mülksüz köle insanlar vardır. Kavga da bundan çıkmaktadır.

El mana anlayışı evreni ve şeyleri yaratma gibi bir hayranlıkla, ya da kendisine sevgi, saygı duyulması türünden sevgi ve saygının var edilmesi nedeniyle ortaya konmamıştı. El mülk sahibi olunmanın; iyelik iradesi olmakla, ortaya kondu. El özel mülk sahibi olan iradeye boyun eğmenin vaadiyle ortaya kondu. Özel mülk sahibi olan iradeye biat etmenin, öznel anlatımı nedeniyle ortaya konmuştu. Sevgi saygı, El olan sürecin ihsasından çok sonraydı. Üzeri örtülü anlatma (ihsas) olmadan saygının, sevginin, nefreti de ortaya konamazdı.

El'in; "El yanında, El olma iddiasında bulundular" türündeki tehditçe söylemleri içinde El'in malı mülkü korunuyordu. Oysa tagut olmak isteyenler de El gibi mal mülk sahibi olmayı istemek değil de; evreni yarattım demeyi isteselerdi, kimse bu söylemi ve bu söyleyeni de ciddiye almayacaktı. Çünkü o aşamayla evrenin yaratılması kimsenin umurunda bile değildi de ondan. Kâal olunan tek şey çalışanın da El gibi mal-mülk sahibi olmasıydı. Çalışanın mal mülk sahibi olması; El'in, El olmaktan çıkmasıydı! El mülkü içinde, El gibi mülk sahibi olmak isteyen kullar ortaya çıkmıştı. Bunlar El mülkü içinde çalışan kölelerdi. Köleler, mülkü; mülk yapan emek verirlerdi. Nasibi kıt olukla nasipsizle verilenlerdi. Kendini El gibi görenler; insanın alın terini (emeğini), üreten ilişki içinde ortak değer yargısı olmakla, görendi. El, bunlara; bunların emeklerine sahip çıkılmak istemelerine, emek sahibinin uyanmasına kızılıyordu.

El bunların, kendisi gibi mülk sahibi iradeler olmasına kızılıyordu. İşte bu kızılan kişiler, El'in yanında olup; kavga etmeyecekti. Uslu çocuk ya da uslu dini bütün imancı olacaktı. El'in yanında olanlar, El'i sevip, sayanlar değildi. El'in hışmından korkup, El'e sorgusuz sualsiz biat edip; onun vaadinde umut bekleyenlerdi. Yani bu vaat umuduyla Dimyat'a pirince giderken eldeki bulgurda, olanlardı.

Çalışma bilinci nedeniyle El'e karşı kalkışma içinde olan aciz insanlar; biliyorlardı ki absürt söylem içinde olamazdılar. Karnı aç. Kaygıları zirvede olukla, canının derdine düşmüş insanlar; filî bir durumla evreni yaratma gibi El iddiasında olma saçmalığın söylenmenin içinde olmazdılar. Buna oturduğu ahır sekisi; çağırıldığı İstanbul türküsü denirdi.

Böylesi bir iddia sahibinin zelliliği sineği de vücuda getiremez olması demektir. Ki bu nedenle bu iddia sahibine de deli denişle gülünüp geçilirdi. Çünkü o günkü kişilerimiz El kavramını da kendisi varlığı ve yokluğuyla biliyordu. Değilse El'i evreni yaratmasıyla bilmiyordular. Kişi, El olanı kendi gibi duygu ve düşüncesiyle; kendisi gibi mal mülk sahibi olup olmamasının gereksinilmiş olmakla görüp tanıyordu. İnsan atalarımız evreni yaratmak gibi benzeşmezliği olanlara benzeşme iddiasında da değildiler. Süreç böyle de ortaya konmamıştı. Eğer buğday üretemiyorsanız; bu durumda evreni yaratmış olmanızın bir anlamı olmadığı gibi gerçekçi olan atalarımızın ilk aşamada bunu da dile getirmeleri olanaklı değildi. Kullar, çalışıp kazanmadığı halde; bana rızık verildi der olukla; "ben mülk sahibiyim" diyenlerden kendi çalışmasının karşılığını istiyordu. Kimi kullar da El'in vaat edici özel mülk sahibi olması karşısında; vaat edilenden kendisine beklentiler çıkarıyordu. Ve vaat edilen kadarla kölenin de kendisinin özel mülk sahibi olacağını umması; lütfâ garkı hoşlaşma olması nedeniyle kullar El düşüncesine ram oluyordular. Yani kişi; kişi benciliği içinde El'e göre olan doğruyu gözetmekle, eğriliğe hükmetmeyi gözetten bir eğri olacaktı. Yani o ilk aşamada özel mal, mülk sahibi olmanın dışında bir sava ihtiyaçları da yoktu. Kendisi gibi olan El'in, kendisi gibi olmamasına tahammül edemiyordu. Aksi halde özel mal mülk sahipliği dışında bir savla, ortaya çıkıp El iddiasında bulunacak kula da; mecnun-deli-derlerdi.

Oysa olup biten sürece baktığınızda; "ben de El gibi mal mülk sahibi olacağım" iddiasında olanlara hiç gülünüp geçilmiyordu. Bu iddia o kadar olası olmalı ki El; El olunamayacağını bilmenin rahatlığı içinde; bu savı umura almaz olmanın içinde değildi. Aksine El'in, bu savı çok ciddiye alan bir rahatsızlığı vardı. Köleliği kabul etmiş olanlarla birlikte El'e iman etmeyenlerin üzerine saldırıyordu.

Bu saldırı içinde El her şeye muktedir olan bir güç; her şeyi bilen bir güç; her şeye gerektiği şefkatle yaklaşan bir güç gibi değil de; iddiasıyla insanı ciddi ciddi muhatap alıp; insana imansız olma üzerinde bir meşruiyetle (!) düşmanca hücum edecekti. Meşruiyet araması bile kabul edilemez oluşunu kabul ettirmeye yöneliktir.